

SÖMÜREN VE EZEN HER ZAMAN BİR SOSYAL SINIFTIR

Gaziantep 2. Bölge Temsilcileri Toplantısı'ndaki konuşmadan, 27 Mart 1976.

Memurlar, öğretmenler, gençlik ve işçiler arasında başını almış giden şiddet hareketleri, baskıcı uygulamalar, Doğu, Güneydoğu, Orta Anadolu illerinde mezhep ayrımı gözetilen, ırkçı ayrımlar gözetilen, bir uygulamayla sürdürülmektedir. Doğu ve Güneydoğu illeri, eskiden beri Türkiye'nin diğer illerine kıyasla daha baskıcı bir yönetime tâbi olagelmıştır.

Şimdi de öyle anlaşılıyor ki mezhep ayrımları kışkırtılarak ırkçı, şoven politikalar uygulanarak faşizme bir kitle tabanı yaratılmak istenmektedir. Bunun en parlak örneği bildiğiniz gibi Hitler faşizminde olmuştur. Hitler arı ırktan olan ve olmayan ayrımını yapmış, Yahudileri ortak düşman olarak kitlelerin önüne koymuş ve bu ayrım ve kışkırtmalarla kitle içinde kendisine bir taban edinmeye çalışmıştır. Fakat Doğu ve Güneydoğu illerinde daha da şiddetini arttırarak uygulanan ırkçı-şoven milliyetçi uygulamaların bir başka amacı daha var sanırım. O da Doğu illerinde baskıyı daha da arttırabilmek için, hatta mümkünse o kadar hazırlanmış oldukları ama vaktiyle meclisten geçirememiş oldukları bölgesel sıkıyönetimi hiç değilse ilân edebilir, uygulayabilir hale getirmek için bu kışkırtmalar, bu ırkçı şoven baskılar artırılarak yürütülmektedir. Bu mezhepçi ve ırkçı ayrımların amacı, ilgili halk kitlelerini çatışma alanına itmek, olaylar çıkarmak ve sonra bunu bahane ve gerekçe olarak kullanıp Doğu ve Güneydoğu'da baskıları daha da şiddetlendirebilmek, ellerinden gelirse bir bölgesel sıkıyönetimi uygulayabilmektir.

Bu durumda yapılması gereken iki iş vardır. Birincisi, tüm Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin korunması, genişletilmesi ve geliştirilmesi mücadelesi yapılırken, Doğu'da da ırkçı-şoven baskılara, haksızlıklara ve ezici uygulamalara karşı halkın demokratik ve özgürlüklerini korumak, genişletmek ve geliştirmek mücadelesi verilmalıdır. Ama bu mücadele verilirken karşı tarafın hazırladığı provokasyonlara, çatışmalar çıkartıp bunları baskıcı, şoven yönetimi için bir bahane olarak kullanmak isteğine de alet olmamaya son derece dikkat etmek gerekir. Ne kadar iyi niyetle demokratik, ilerici niyetlerle olursa olsun, hesapsızca yapılacak hareketler, halk kitlelerini geçit vermez yollara sürükleyip, onların kırılmasına, perişan olmasına sebep olacak hareketler, asla tevessül edilmemesi gereken yollar, hareketlerdir. Bu konuda dikkat edilmesi gereken en azından birkaç nokta daha var kanısındayım. Nerede sömürme, sömürülme; ezen ve ezilen ayrımı varsa, bu ayrım söz konusuysa, unutmamak gerekir ki her yerde ve her zaman sömüren ve ezen bir sosyal sınıftır. Eğer bir iktidar ezici, baskıcı, zulmedici bir politika içindeyse, böyle bir uygulama içindeyse, o iktidar bu sömürü, ezme ve horlama politikasını bütün bir ulus adına ve hesabına değil; sömürücü egemen sınıf adına ve hesabına yürütmektedir. Egemen sömürücü sınıflar dünyanın her yerinde bir taraftan kendi işçi ve emekçi sınıflarını

sömürürken, diğer yanda da diğer toplumların, diğer halkların, milliyetlerin, milletlerin işçi ve emekçi sınıflarını da sömürür, eğer gücü yeterse ve fırsat bulursa.

Anti-emperyalist bağımsızlık mücadelelerinin en şiddetli ve keskin biçimde yürütüldüğü yerlerde ve zamanlarda dahi bir ulusla, o ulusun halkıyla egemen sömürücü sınıfları arasında ayırım gözetilir. Meselâ Amerikan emperyalizmine karşı en şiddetli, en keskin mücadeleyi vermiş olan Vietnam halkı ve yöneticileri daima ve ısrarla Amerika'nın emperyalist askeri, siyasi gücüyle, bu gücü temsil eden Amerikan devleti ve Amerikan tekelci burjuvazisiyle Amerikan halkını birbirinden ayırmıştır ve Amerikan halkını dost gördüklerini, düşman bellemediklerini devamlı şekilde belirtmişlerdir. Türkiye'de Doğu ve Güneydoğu bölgelerinin durumu, bir taraftan kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununun bir neticesidir; diğer yandan da şoven milliyetçiliğe kendisini kaptırmış olan burjuvazinin güttüğü baskıcı, ayırım gözetici politikanın bir sonucudur. Bu her iki duruma karşı da mücadele vermek gerekir. Türkiye'de esasen bugün gündemde birinci madde, esas temel mücadele, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması, genişletilmesi ve geliştirilmesi mücadelesidir. Doğu ve Güneydoğu'da şoven-ırkçı uygulamalara baskılara karşı yapılacak mücadele bir yanıla Türkiye'nin bütününde yürütülen ve daha da yürütülecek geliştirilecek olan toplumu demokratikleştirme mücadelesinin bir parçasıdır.

Ama Demokrasi mücadelesi bugün 20. yüzyılın son çeyreğinde sosyalizm mücadelesinden ayrı olan, ondan ayrı düşünülecek bir mücadele değildir. Sosyalizmi hedef almayan, sosyalizm doğrultusunda verilmeyen anti-emperyalist bağımsızlık mücadeleleri ve demokrasi mücadeleleri, kalıcı, olumlu sonuçlara erişemez. Türkiye İşçi Partisi toplumun bütün sorunlarına bu açıdan bakar. Yani işçi sınıfı açısından, bilimsel sosyalizm açısından bakar ve bütün mücadelelerde bu hareketin temel, ana amacını, yani tüm işçi ve emekçi halk kitlelerinin sömürden, baskıdan, ezilmekten, horlanmaktan kurtulması amacını bir an için bile gözden kaçırmaz. Toplumdaki bütün toplumsal hareket ve akımları bu açıdan değerlendirir. Kendi başına ele alınan bir hareket ve akım, kendi başına ne kadar ilerici ve demokratik görünse dahi, eğer işçi sınıfının ve müttefiki emekçi kitlelerin sosyalizmi hedef alan hareketine ters düşüyorsa, ana hedefe ulaşmayı engelleyen bir etki yapıyorsa, o zaman o hareket, bu açıdan değerlendirilerek ona göre, ona karşı bir tavır alınır. İşçi sınıfının ve müttefiki emekçi kitlelerin hareketinin bütünlüğünü ve birliğini korumak şarttır. Bu bütünlük korunmazsa, bu ancak sömürücü şoven burjuvazinin işine yarar. Ancak sosyalizmedir ki bütün halk kitleleri özgür, eşit, kardeşçe, barış içinde, birlikte yaşayabileceklerdir. Sosyalistler, işçi sınıfının sosyalist hareketi bunun için çalışır. Bizim görüşümüze göre birlik ve beraberlik baskıcı yöntemlerle, zorla elde edilmez. Halk kitlelerinin gönüllerinde özgürce oluşan, halk kitlelerinin kendi özgür iradeleriyle kabul ettikleri bir birlik ve bütünleşme ancak kalıcı, sağlam, olumlu neticeler verir. Zaten 20. yüzyılın son çeyreğinde baskı ve şiddet yöntemleri, sömürücü yöntemler dünyanın her tarafında birbiri ardından iflas etmektedir. Türkiye'de de bu çeşit yöntemler ve bu çeşit bir rejim oluşturma özelemleri mutlaka işçi ve emekçi kitlelerin dayanışma içinde, özgürce bir beraberlik içinde verecekleri mücadelelerle hüsrana uğratılacaktır.

Çark Başak, Sayı 5, 16 Nisan 1976